

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 16. Formula Fidei Acacii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV.
A. C. 359.

§. XVI.

Formula Fidei Acacii.

Die tertia, vigesima nona Septembris, Leonæ opera duæ factiones rursus in unum congressæ sunt; aderant quoque in Concilio Macedonius Constantinopolitanus, & Basilius Ancyranus, at Acaciani venire detrectabant, nisi prius ii, qui antea fuerant depositi, & qui nunc erant accusati, excluderentur; post longam contentionem Leonas in eandem sententiam concessit, tunc, accusatis egredientibus, Acaciani intrarunt. S. Hilarius ex numero egredientium fuit, nisi forte ante jam exiverit. Leonas, libellum sibi ab Acacianis traditum, dixit, sed, quid contineret, reticuit; omnes quiete auscultabant, hunc libellum nihil minus, quam fidei formulam esse rati; ergo prælegitur, & erat hujus tenoris: *Heri quinto Calendas Octobris omnem operam nostram maxima animi moderacione ad servandam Ecclesiæ pacem impendimus, fidem solide stabilire volebamus, secundum Imperatoris, a Deo dilecti, mandata, & Prophetarum verba, nihil, quod in Scripturis non inveniatur, admiscendo. At in Concilio non nulli nobis insultarunt, prohibuerunt loqui, & invitos exire coegerunt, quibus conjuncti erant quidam in diversis Provinciis depositi,*

*Ap. Socr.
ibid. ap.
Epiph. hæc.
73. n. 25.*

depositi, aut contra Canones ordinati, Sæculum IV.
A. C. 359.
 ita ut Cætus tumultu repletur, illu-
 strissimo Comite Leona, & illustrissimo
 Præfecto Lauricio spectantibus. Hinc ap. Athan.
de Syn. p. 904
 profitemur, quod formulam fidei authen-
 ticam in Dedicacione Antiochena com-
 positam non rejiciamus; & quia verba
 consubstantialis, & similis in substan-
 tia, multarum turbarum hæcenus cau-
 sa fuerunt, nec non aliqui accusantur
 novissime dixisse, Filium esse Patri dis-
 similem, declaramus, quod vocem, con-
 substantialis, utpote a Scriptura alie-
 nam, rejiciamus, & vocem dissimilis,
 damnemus, illos omnes, qui has opinio-
 nes tenent, esse ab Ecclesia separatos, e-
 xistimantes; sed clare similitudinem Fi-
 lii cum Patre confitemur, juxta Apo-
 stolum dicentem, ipsum esse Dei invisi-
 bilis imaginem. Col. I. 15.
 Deinde fidei formu- Socr. II. c. 40
 lam ponunt, Sirmiensi de die 22. Maji
 ut ipsimet in fine adnotant, similem.
 Post hanc Lectionem Sophronius Pom-
 pejopolitanus exclamavit: Si hoc est fi-
 dem exponere, quotidie privatas nostras
 opiniones explicare, de fidei Regula a-
 ctum erit. Secuta sunt hac de re, &
 de accusatis colloquia. Tum soluta est
 Sessio.

Cæterum Acaciani verbis tantum,
 & non sensu dissimilitudinem damna-
 bant, ne indignationem populorum, hanc
 blas-

Sæculum IV. blasphemiam abominantium, in se con-
A. C. 359. citarent. Unus eorum ad S. Hilarium
in Const. I. venit, ipsius mentem expiscaturus. Vir
p. 293. sanctus, quasi omnium, quæ acta erant,
 ignarus, interrogavit; quid sibi vellent,
 dum unitatem, & similitudinem sub-
 stantiæ rejiciebant, simulque dissimilitu-
 dinem damnabant? Arianus respondit;
 Jesum Christum non esse similem Deo,
 sed Patri suo; cum hæc responsio priori
 obscurior S. Hilario videretur, explica-
 tionem petiit; Arianus iterum respon-
 dit: Dico, quod sit dissimilis Deo, & ta-
 men intelligi possit similis Patri suo, quia
 Pater Creaturam condere voluit, quæ om-
 nia ea vellet, quæ ipse vellet; est er-
 go similis Patri, quia voluntatis magis,
 quam divinitatis Filius est; a Deo autem
 dissimilis est, quia nec Deus est, nec de
 Deo, id est, de ejus substantia natus. Ad
 hæc S. Hilarius obstupuit, nec credere
 potuit, eam ipsorum esse fidem, nisi eam
 publice profiterentur.

Socr. II. c. 40 Die quarta, cum omnes convenissent,
 rursus acriter disputatum. Acacius di-
 xit: *Cum semel Symbolum Nicænum mu-
 tatum fuerit, & exinde sæpius, nihil ob-
 stat, quominus hodieque alia fidei confes-
 sio condatur.* Eleusius Cyzicenus respon-
 dit: *Patres Concilii non ideo buc adve-
 nerunt, ut discant, quæ antea ignora-
 bant, nec ut fidem recipiant, quam prius*
 non

non tenebant; in via Patrum suorum Sæculum IV.
A. C. 359.
ambulant, ab ea nec in vita, nec in morte declinaturi. Bonam profecto Regulam! malum vero! quod vir iste fidei formulam Dedicationis Antiochenæ Patrum suorum fidem esse crederet! ad hæc Socrates Historicus notat, multo magis fidei Nicænæ inhærendum fuisse, quod ab illorum, qui Antiochiæ fuerant, Patrum Patribus approbata esset; illos quippe Antiochiæ, novam formulam condendo, Patrum suorum fidem abjurasse, videri posse.

Tunc ad aliam quæstionem processerunt; nam cum Acaciani, in illa formula, quæ fuerat prælecta, dicerent, Filium similem esse Patri, interrogabant; in quo esset similis? Acaciani dicebant, similem esse quoad voluntatem, & non quoad substantiam, omnes alii etiam quoad substantiam similem affirmabant. Integra dies altercatione consumpta est. Obiciebant Acacio, quod in editis libris dixisset, Filium per omnia similem Patri esse, *quomodo ergo*, inquebant: *hodie negas, esse substantia similem?* Respondit; nullum vel veterum, vel recentiorum Scriptorum ex libris solis fuisse iudicatum. Cum disputando incalescerent, Acaciani confessionem fidei Sirmii a Marco Arethusano conditam, & a Basilio An-cyrano signatam pro clypeo obtende-
Hist. Eccles. Tom. III. E e e bant,

Sæculum IV. bant, quia in ea de abolenda voce sub-
 A. C. 359. stantia consenserant. Ad hoc Eleusius
 Sozom. IV. Cyzicenus respondit: *Si Basilius, aut*
 22. *Marcus privato errore ducuntur, aut*
ab Acacianis in Doctrina discrepant, ni-
hil hæc ad Concilium pertinent, atque,
num eorum fides recta sit, an perversa,
nihil interest. Illam sequamur! quam
nobis Episcopi Antiochiæ, ipsis anti-
quiores, tradiderunt; quisquis aliud do-
cet, extra Ecclesiam esto. Hæc dicen-
tis oratio a suis fautoribus, nempe Semi-
Arianis, applaudentibus excepta.

§. XVII.

Concilium Seleuciense clauditur.

Socr. II. c. 40 Cum finis litigandi non esset, Leonas,
 surgens, conventum solvit. Hic
 fuit Concilii Seleuciensis exitus. Quip-
 pe altera die Acaciani comparere nolue-
 runt; Leonas, ut veniret, invitatus re-
 cusavit, dicens; mandatum sibi ab Impe-
 ratore, ut Coetui interesset, in quo con-
 cordia regnaret, at inter litigantes nolle
 se diutius morari. *Ite ergo vos, inque-*
bat; & in Ecclesia, quantum libuerit,
garrite! qui ad eum a Concilio missi
 fuerant, in ejus domo Acacianos con-
 versantes invenerunt, patuitque eum illi
 parti plus justo favere, atque in Acacia-
 norum gratiam Concilium abruptisse.
 Ex